

i § 130. I §§ 135—136 er endelig omhandlet forskellige Tilfælde, hvor baade Befragter og Bortfragter har Ret til at hæve Befragtingen.

Til § 126.

De i denne Paragraf indeholdte Regler tilsigter at løse Spørgsmaalet om, under hvilke almindelige Forudsætninger Forsinkelse paa Bortfragterens Side skal give Befragteren Ret til at hæve Befragtingen.

Efter Sølovens § 111 har Befragteren Ret til at hæve Befragtingen, naar enten Skibet ikke er paa Lasteplassen til den bestemte Tid, uanset om Forsinkelsen kan tilregnes Bortfragteren som Fejl eller Forsømmelse, eller, hvis en bestemt Tid for Indladningens Begyndelse ikke er fastsat, Forsinkelsen kan tilregnes Reder, Skibsfører eller Mandskab, dog at det selv i sidstnævnte Fald maa antages, at Forsinkelsen kan blive saa væsentlig, at Hævning kan finde Sted, selv om Skyld paa Bortfragterens Side ikke kan paavises.

Efter Sølovens § 125, 2det Stk., er Befragteren berettiget til at hæve Befragtingen, hvis Skibsføreren viser Forsømmelse med at være klar til at sejle, naar Lastningen er tilendebragt og de fornødne Papirer overleveret til ham, eller han iøvrigt forhaler Afrejsen.

I Sølovens § 164 bestemmes det endelig, at hvis Skibet paa Grund af Skade har maattet søge Nødhavn, og det skønnes, at Ladningen helt eller delvis vil blive bedærvet som Følge af Opholdet for Reparation, kan Befragteren hæve Befragtingen mod at betale Afstandsfragt.

Efter tysk Ret har Befragteren — bortset fra Tilfælde af lignende Art som dem, der omhandles i Sølovens §§ 159—162 — ikke Ret til at hæve Befragtingen paa Grund af Forsinkelser som Følge af Naturhændelser eller lignende tilfældige Aarsager, medmindre „der erkennbare Zweck des Vertrags durch einen solchen Aufenthalt vereitelt wird“.

Efter engelsk Ret lægges for Hævningsretten afgørende Vægt paa, om Forsinkelsen maa antages „to frustrate the ad-

venture“, idet man herved gaar ud fra, at en Fragtaftale tilsigter at fyldestgøre visse kommercielle Formaal, hvis Opnaaelse kan umuliggøres ved en lang Forsinkelse, og at Parterne derfor ved Aftalens Indgaaelse maa have taget i Betragtning, at en Forsinkelse kan have denne Følge, saaledes at det maa være klart, at hvis saadan Forsinkelse indtræder uden Skyld fra nogen Side, skal Aftalen ophøre at gælde.

Man har anset det for rigtigt, at lade Forslagets Hovedregel om Befragterens Hævningsret fremtræde i saa nøje Overensstemmelse med engelsk og tysk Ret som muligt. Forslaget gaar derfor ud paa, at hvis Skibet kommer for sent frem til Lasteplassen eller der indtræder anden Forsinkelse paa Bortfragterens Side, kan Befragteren hæve Befragtingen, saafremt Bortfragteren, da Aftalen blev sluttet, maatte indse, at Formaalet med Befordringen af Godset vilde blive væsentlig forfejlet paa Grund af Forsinkelsen.

En Forudsætning for Retten til at hæve er det naturligvis, at Befragteren ikke selv ved sit Forhold har bevirket eller medvirket til Forsinkelsen.

I to Tilfælde har man imidlertid givet Befragteren en videregaaende Hævningsret.

For det første bestemmes det, at saafremt Bortfragteren selv er Skyld i Forsinkelsen, kan Befragteren hæve Befragtingen, hvis Forsinkelsen ikke er af uvæsentlig Betydning, smlg. herved Sølovens § 111, 2det Stk. Skylden skal som anført ligge hos Bortfragteren selv, saaledes at Bestemmelsen ikke finder Anvendelse, hvis Fejlen ligger hos Skibsfører, Mandskab eller andre i Bortfragterens Tjeneste, smlg. herved Konnossementslov-Forslagets § 4, Punkt 2, hvorefter Bortfragteren ikke er ansvarlig for Fejl eller Forsømmelse i Navigeringen eller Behandlingen af Skibet, udvist af Skibsfører, Mandskab, Lods eller andre, der udfører Arbejde i Skibets Tjeneste. Bevisbyrden for, at Forsinkelse skyldes Bortfragteren, vil paahvile dennes Medkontrahent.

For det andet bestemmes det, at hvis Skibet efter Fragtaftalen skal være laste-